

“मीठे बच्चे- योगद्वारा तत्त्वलाई पावन बनाउने सेवा गर किनकि जब तत्त्व पावन बन्छ तब यस सृष्टिमा देवताले पाउ राख्छन्।”

प्रश्न:- तिमी नयाँ राजधानीमा कुनै पनि प्रकारको अशान्ति हुन सक्दैन- किन?

उत्तर:- १) किनकि त्यो राजाई तिमीहरूलाई बाबाद्वारा वर्सामा मिलेको हो। २) वरदाता बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई अहिले नै वरदान अर्थात् वर्सा दिनुभएको छ, जसकारण त्यहाँ अशान्ति हुन सक्दैन। तिमी बाबाको बन्धौ त्यसैले सारा वर्सा लिन्छौ।

ओम् शान्ति। बच्चाहरूले त जानेका छन्, जसका हामी बच्चा हौं, उहाँलाई सच्चा साहेब पनि भनिन्छ त्यसैले आजकल तिमी बच्चाहरूलाई साहेबजादे (ईश्वरका सन्तान) पनि भनिन्छ। सचको बारेमा पनि एउटा भनाइ छ- सच खाना, सच पहनना। बनाउन त यो मनुष्यले बनाएको हो तर बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ- उच्च भन्दा उच्च बाबा नै हुनुहुन्छ जसको धेरै महिमा छ, जसलाई रचयिता पनि भनिन्छ। उहाँका पहिलो-पहिलो रचना तिमी बच्चाहरू हौ। बाबाका बच्चा हौ नि। सबै आत्माहरू बाबाको साथमा रहन्छन्। त्यसलाई भनिन्छ- बाबाको घर, स्वीट होम। यो कुनै घर होइन। बच्चाहरूलाई थाहा छ- उहाँ हाम्रो सबैभन्दा मीठा बाबा हुनुहुन्छ। स्वीट होम हो शान्तिधाम। फेरि सत्ययुग पनि स्वीट होम हो किनकि त्यहाँ हरेक घरमा शान्ति रहन्छ। यहाँ घरमा लौकिक माता-पिताको बीचमा पनि अशान्ति छ भने दुनियाँमा पनि अशान्ति छ। त्यहाँ त घरमा पनि शान्ति हुन्छ भने सारा दुनियाँमा पनि शान्ति रहन्छ। सत्ययुगलाई नयाँ सानो दुनियाँ भनिन्छ। यो पुरानो कति ठूलो दुनियाँ छ। सत्ययुगमा सुख-शान्ति हुन्छ। कुनै हंगामाको कुरा हुँदैन किनकि बेहदका बाबाबाट शान्तिको वर्सा मिलेको हुन्छ। गुरु गोसाईंले आशीर्वाद दिन्छन्- पुत्रवान् भव। यो कुनै नयाँ आशीर्वाद दिँदैनन्। बाबाबाट त स्वतः वर्सा मिल्छ। अहिले बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई स्मृति दिलाउनु भएको छ। जुन पारलौकिक बाबालाई भक्ति मार्गमा सबै धर्मकाले याद गर्छन्, जब दुःखको दुनियाँ हुन्छ। यो हो नै पतित पुरानो दुनियाँ। नयाँ दुनियाँमा सुख हुन्छ, अशान्तिको नाम हुँदैन। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई त पवित्र गुणवान् बन्नु छ। नत्र धेरै सजाय खानुपर्छ। बाबाको साथ-साथै धर्मराज पनि छन्, हिसाब-किताब चुक्ता गराउनेवाला। अदालत बस्छ नि। पापको सजाय त अवश्य मिल्नु छ। जसले राम्रोसँग मेहनत गर्छ, उसले कहाँ सजाय खान्छ र? पापको सजाय मिल्छ, जसलाई कर्मभोग भनिन्छ। यो त रावणको पराई राज्य हो, यसमा अपार दुःख छ। राम राज्यमा अपार सुख हुन्छ। तिमी सम्झाउन त धेरैलाई सम्झाउँछौ फेरि कसैले झट्ट बुझ्छन् र कसैले बिस्तारै बुझ्छन्। कम बुझ्छन् भने सम्झ यसले भक्ति ढिलो गरेको छ। जसले सुरुदेखि भक्ति गरेको छ, उसले ज्ञानलाई पनि छिटो बुझ्छ किनकि उसलाई पहिलो नम्बरमा आउनु छ।

तिमीलाई थाहा छ- हामी आत्माहरू स्वीट होमबाट यहाँ आएका हौं। साइलेन्स, मुवी, टकी छ नि। बच्चाहरू ध्यानमा गए भने सुनाउँछन्- त्यहाँ मुवी चल्छ। त्यसको ज्ञान मार्गसँग कुनै सम्बन्ध छैन। मुख्य कुरा हो आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर, अरु कुनै कुरा छैन। बाबा निराकार, बच्चाहरू पनि, मतलब आत्माहरू पनि यस शरीरमा निराकार छन्, बाँकी कुनै कुरा नै उठ्दैन। आत्माको प्रेम त एक परमपिता परमात्मासँग नै छ। शरीर त सबै पतित छन्। त्यसैले पतित शरीरसँग प्रेम हुन सक्दैन। बन्न त आत्मा पावन बन्छ तर शरीर त पतित नै छ। पतित दुनियाँमा शरीर पावन बन्दै-बन्दैन। आत्मालाई त पावन यहाँ बन्नु छ त्यसैले यी पुराना शरीरहरूको विनाश हुन्छ। आत्मा त अविनाशी छ। आत्माको काम हो बेहदका बाबालाई याद गरेर पावन बन्नु। आत्मा पवित्र भएपछि शरीर पनि पवित्र चाहिन्छ। त्यो मिल्छ नयाँ दुनियाँमा। आत्मा पवित्र बन्छ, आत्माले एक परमपिता परमात्मासँग नै योग लगाउनु छ। यस पतित शरीरलाई त छुनु पनि छैन। यो कुरा आत्माहरूसँग बाबाले गर्नुहुन्छ। बुझ्नुपर्ने कुरा छन् नि। सत्ययुगदेखि लिएर कलियुगसम्म शरीरसँग अल्झिएका छौ। त्यहाँ आत्मा र शरीर दुवै पवित्र हुन्छन्, त्यहाँ विकारमा जाँदैनन्, जसकारण शरीर वा आत्मा विकारी बन्नून्। वल्लभाचारी पनि छन्, छुन दिँदैनन्। तिमीहरूले जानेका छौ- उनीहरूको आत्मा कुनै निर्विकारी पवित्र हुँदैन। उनीहरू एउटा वल्लभाचारी पन्थका छन् जो आफूलाई उच्च कुलको सम्झन्छन्, शरीरलाई पनि छुन दिँदैनन्। यो सम्झँदैनन्- हामी विकारी अपवित्र छौ, शरीर त भ्रष्टाचारबाट पैदा भएको हो। यी कुरा बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ। आत्मा

पावन बन्दै गएपछि शरीर पनि बदली गर्नुपर्छ। पावन शरीर त तब बन्छ, जब ५ तत्त्व पनि पावन बन्छ। सत्ययुगमा तत्त्व पनि पवित्र हुन्छ भने शरीर पनि पवित्र बन्छ। देवताहरूले पतित शरीरमा, पतित धर्तीमा पाउ राख्दैनन्। उनीहरूको आत्मा र शरीर दुवै पवित्र, पावन हुन्छन्। त्यसैले उनीहरूले सत्ययुगमा नै पाउ राख्छन्। यो हो पतित दुनियाँ। आत्माले पारलौकिक बाबा परमात्मालाई याद गर्छ। एउटा शारीरिक पिता, अर्को अशरीरी पिता हुनुहुन्छ। अशरीरी बाबालाई याद गर्छन् किनकि उहाँबाट यस्तो सुखको वर्सा अवश्य मिलेको छ, जसकारण याद नगरी रहनै सक्दैनन्। हुन त अहिले तमोप्रधान बनेका छन्, तर पनि उहाँ बाबालाई अवश्य याद गर्छन्। ईश्वर सर्वव्यापी हुनुहुन्छ भन्ने उल्टो शिक्षा मिल्छ। फेरि यस कुरामा पनि अलमलिन्छन्- मनुष्य, मनुष्य नै बन्छ। यी सबै भूलहरूलाई बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ। बाबाले एउटै मनमनाभवको मन्त्र दिनुहुन्छ, त्यसको पनि अर्थ हुनुपर्छ। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर। यही धुन लागिरोस् जसद्वारा तिमी पावन बन्न सक्छौ। देवताहरू पवित्र हुन्छन्, अहिले बाबा आएर फेरि यस्तो पवित्र बनाउनु हुन्छ। सामुन्नेमा लक्ष्य-उद्देश्य राखिदिनुहुन्छ, जो मूर्ति बनाउनेवाला हुन्छन्, मनुष्यको चेहरा हेरेर झट्ट उसको मूर्ति बनाइदिन्छन्। मानौं ऊ जीवित सामुन्नेमा बसेको छ। त्यो त जड मूर्ति हुन जान्छ। यहाँ बाबा तिमीलाई भन्नुहुन्छ- तिमीलाई यस्तो चैतन्य लक्ष्मी-नारायण बन्नु छ। कसरी बन्ने? मनुष्यबाट देवता तिमी यस पढाइ र पवित्रताद्वारा बन्छौ। यो स्कूल हो नै मनुष्यबाट देवता बन्ने। उनीहरूले जुन मूर्ति आदि बनाउँछन्, त्यसलाई आर्ट भनिन्छ। हुबहु त्यही अनुहार आदि बनाउँछन्। यसमा हुबहुको त कुरै छैन। यो त जड चित्र हो, त्यहाँ त तिमी स्वाभाविक चैतन्य बन्छौ नि। ५ तत्त्वहरूको चैतन्य शरीर हुन्छ। यी जड चित्र त मनुष्यद्वारा बनाइएका हुन्। हुबहु त हुन सक्दैन किनकि देवताहरूको फोटो त निकाल्न सकिदैन। ध्यानमा साक्षात्कार त गर्छन् तर फोटो निकाल्न सकिदैन। भन्छन्- मैले यस्तो साक्षात्कार गरें। चित्र त न आफूले न अरु कसैले बनाउन सक्छ। स्वयं यस्तो तब बन्छौ, जब बाबाबाट ज्ञान लिएर पूरा गर्नेछौ, त्यसपछि हुबहु कल्प पहिला जस्तै बन्छौ। यो कस्तो प्राकृतिक, अद्भुत ड्रामा छ। बाबा बसेर यी अद्भुत कुरा सम्झाउनु हुन्छ। मानिसलाई त यी कुरा ख्यालमा पनि रहन सक्दैन। उनीहरूका अगाडि गएर सिर झुकाउँछन्, सम्झन्छन्, यिनीहरूले राज्य गरेर गएका हुन्। तर कहिले? यो थाहा छैन। फेरि कहिले आउने छन् वा के गर्नेछन्, केही थाहा छैन। तिमीलाई थाहा छ- सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी जो आएर गएका छन्, उनीहरू हुबहु फेरि बन्छन् अवश्य, यस ज्ञानद्वारा। आश्चर्य छ नि! त्यसैले बाबा सम्झाउनु हुन्छ- अब यस्तो पुरुषार्थ गर्नाले तिमी नै देवता बन्छौ। चालचलन त्यही चल्छ जो सत्ययुग-त्रेतामा चलेको हुन्छ। कति अनौठो ज्ञान छ। यो बुद्धिमा तब टिक्छ, जब दिलको सफाइ हुन्छ। सबैको बुद्धिमा यो कुरा टिक्न सक्दैन। मेहनत चाहिन्छ। मेहनत विना कुनै फल कहाँ मिल्न सक्छ र। बाबा त पुरुषार्थ गराइरहनु हुन्छ। हुन त ड्रामा अनुसार नै हुन्छ तर पुरुषार्थ त गर्नुपर्छ। ड्रामामा छ भने पुरुषार्थ चल्छ भनेर यतिकै कहाँ बस्नेछ र? यस्ता जंगली विचारवाला पनि धेरै हुन्छन्- मेरो तकदिरमा छ भने पुरुषार्थ अवश्य चल्छ। अरे, पुरुषार्थ त तिमीले गर्नुपर्छ। पुरुषार्थ र प्रारब्ध हुन्छ। मानिसहरू सोध्यो- पुरुषार्थ ठूलो वा प्रारब्ध ठूलो? अब ठूलो त प्रारब्ध हुन्छ। तर पुरुषार्थलाई ठूलो मानिन्छ जसद्वारा प्रारब्ध बन्छ। हरेक मनुष्यलाई पुरुषार्थद्वारा नै सबै कुरा मिल्छ। कोही यस्ता पनि पत्थरबुद्धि हुन्छन्, जसले उल्टो बुझ्छन्। बुझ्नुपर्छ- यसको तकदिरमा छैन। गिन्छन्। यहाँ बच्चाहरूलाई कति पुरुषार्थ गराउनु हुन्छ। रात-दिन सम्झाइरहनु हुन्छ। आफ्नो चरित्र अवश्य सुधारनु छ।

नम्बरवन चरित्र हो पावन बन्नु। देवताहरू त हुन्छन् नै पावन। फेरि जब गिन्छन्, चरित्र बिग्रन्छ अनि एकदम पतित बन्छन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- हाम्रो त नम्बरवन चरित्र थियो। फेरि एकदम गियो। सारा आधार पवित्रतामा छ, यसमा नै धेरै गाह्रो हुन्छ। मनुष्यका आँखाले धेरै धोका दिन्छन् किनकि रावणको राज्य हो। त्यहाँ त आँखाले धोका दिदैन। ज्ञानको तेस्रो नेत्र मिल्छ त्यसैले धर्म शक्ति हो (रिलिजन इज माइट) भनिन्छ। सर्वशक्तिमान बाबा नै आएर यो देवी-देवता धर्म स्थापना गर्नुहुन्छ। गर्न त सबै आत्माहरूले गर्छन् तर मनुष्यको रूपमा गर्छन्। उहाँ बाबा हुनुहुन्छ ज्ञानका सागर, देवताहरूको भन्दा उहाँको महिमा बिलकुल अलग छ। त्यसैले यस्ता बाबालाई किन याद नगर्ने? उहाँलाई नै ज्ञानका सागर, बीजरूप भनिन्छ। उहाँलाई संत-चित-आनन्द किन भनिन्छ? वृक्षको बीज हुन्छ, त्यसलाई पनि वृक्षको बारेमा थाहा त हुन्छ नि। तर त्यो हो जड बीज। त्यसमा आत्मा जड जस्तै हुन्छ, मनुष्यमा चैतन्य आत्मा छ। चैतन्य आत्मालाई ज्ञानको सागर पनि भनिन्छ। वृक्ष सानोबाट ठूलो हुन्छ। त्यसैले अवश्य आत्मा छ तर बोल्न सक्दैन। परमात्माको महिमा कति धेरै छ, ज्ञानका सागर... यो महिमा आत्माको होइन, परम आत्मा, मतलब परमात्माको गायन गरिन्छ। फेरि उहाँलाई ईश्वर आदि भन्छन्। वास्तविक नाम हो परमपिता परमात्मा। परम अर्थात् सुप्रिम। महिमा पनि धेरै ठूलो गर्छन्। अहिले दिन-प्रतिदिन

महिमा पनि कम हुन्छ किनकि पहिला बुद्धि सतो थियो फेरि रजो, तमोप्रधान बन्छ। यी सबै कुरा बाबा आएर सम्झाउनु हुन्छ। मै हर ५ हजार वर्षपछि आएर पुरानो दुनियाँलाई नयाँ दुनियाँ बनाउँछु। गायन पनि छ नि-सत्ययुगको आदि है भी सत, होसी भी सत... कुनै भनाइ राम्रो बनाएका छन् किनकि उनीहरू त फेरि पनि त्यति पतित हुँदैनन्। पछि आउनेवाला त्यति पतित हुँदैनन्। तिमीहरू नै सतोप्रधान थियो, फेरि धेरै जन्मको अन्त्यमा तमोप्रधान बनेका छौ, अरु धर्म स्थापकहरूको लागि यस्तो भनिदैन। उनीहरू न त्यति सतोप्रधान बन्छन्, न यति तमोप्रधान बन्न छ। न धेरै सुख देखेका छन्, न धेरै दुःख देखेका छन्। सबैभन्दा धेरै तमोप्रधान बुद्धि कसलाई भनिन्छ? जो पहिला-पहिला देवता थिए, उनीहरू नै सबै धर्महरू भन्दा गिरेका छन्। गर्न त भारतवर्षको महिमा गर्छन् किनकि धेरै पुरानो हो। विचार गर्ने हो भने यस समयमा भारत धेरै गिरेको छ। उत्थान र पतन भारतको नै हुन्छ अर्थात् देवी-देवताहरूको। यो बुद्धिबाट काम लिनु छ। हामीले सुख पनि धेरै देखेका छौं जब सतोप्रधान थियो, फेरि दुःख पनि धेरै देखेका छौं किनकि तमोप्रधान छौं। मुख्य छन् नै ४ धर्म- देवता, इस्लाम, बुद्ध र क्रिश्चियन। बाँकी यिनीहरूबाट वृद्धि हुँदै गइरहेको छ। यी हिन्दुहरूलाई त थाहा नै छैन- हामी कुन धर्मको हौं। धर्मको बारेमा थाहा नभएकाले धर्म नै छोडिदिन्छन्। वास्तवमा सबैभन्दा मुख्य धर्म हो यो। तर आफ्नो धर्मलाई भुलेका छन्। जो समझदार छन् उनीहरूले सम्झन्छन्- यिनलाई आफ्नो धर्ममा श्रद्धा छैन। नत्र त भारत के थियो, अहिले के बनेको छ! बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! तिमीहरू के थियो! बसेर सारा इतिहास सम्झाउनु हुन्छ। तिमी देवता थियो, आधाकल्प राज्य गर्यौं फेरि आधा कल्पपछि रावण राज्यमा तिमी धर्म भ्रष्ट, कर्म भ्रष्ट बन्यौ। अहिले फेरि तिमी दैवी सम्प्रदायका बनिरहेका छौ। भगवानुवाच, बाबा कल्प-कल्प तिमी बच्चाहरूलाई नै सम्झाएर ईश्वरीय सम्प्रदाय बनाउनु हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो दिलको सफाइद्वारा बाबाको अनौठो ज्ञानलाई जीवनमा धारण गर्नु छ, पुरुषार्थद्वारा उच्च प्रारब्ध बनाउनु छ। ड्रामा भनेर रोकिनु छैन।

२) रावण राज्यमा अपवित्र आँखाको धोकाबाट बच्नको लागि ज्ञानको तेस्रो नेत्रबाट हेर्ने अभ्यास गर्नु छ। पवित्रता जो नम्बरवन चरित्र हो, त्यसलाई नै धारण गर्नु छ।

वरदान:- सत्यताको आधार मा चलन र चेहराबाट दिव्यताको अनुभूति गराउने सत्यवादी भव दुनियाँमा अनेक आत्माहरूले आफूलाई सत्यवादी भन्छन् वा सम्झन्छन्। तर सम्पूर्ण सत्यता पवित्रताको आधारमा हुन्छ। पवित्रता छैन भने सधैं सत्यता रहन सक्दैन। सत्यताको आधार पवित्रता हो र सत्यताको यथार्थ प्रमाण चेहरा र चलनमा दिव्यता हुन्छ। पवित्रताको आधारमा सत्यताको स्वरूप स्वतः अनि सहज हुन्छ। जब आत्मा र शरीर दुवै पावन हुन्छ तब भनिन्छ सम्पूर्ण सत्यवादी अर्थात् दिव्यता सम्पन्न देवता।

स्लोगन:- बेहदको सेवामा व्यस्त रहेमा बेहदको वैराग्य स्वतः आउँछ।